

## Debreceni Ítéltábla

Bf.III.267/2012/11. szám

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2012. évi július hó 11. napján tartott nyilvános ülésen meghozta következő

### ítéletet:

A jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntette miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2012. évi január hó 25. napján kihirdetett 6.B.1589/2010/93. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

II.rendű vádlott fegyház-büntetését 9 (kilenc) év 6 (hat) hónapra súlyosítja, a kiutasítás időtartamát pedig 10 (tíz) évre felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottak által ez első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

A másodfokú eljárásban felmerült 405.818 (négy százöttezer-nyolcszáz tizennyolc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

### Indokolás

A törvényszék ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

I.rendű vádlott és a védője enyhítésért, II.rendű vádlott és a védője, valamint III. rendű vádlott és a védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért fellebbeztek.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal és helyes indokainál fogva fenntartotta, s az első fokú ítéletnek az abban foglaltaknak megfelelő megváltoztatását indítványozta. A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen előadott perbeszédében is ilyen irányú, tehát mindhárom vádlott büntetésének a súlyosításával az első fokú ítélet megváltoztatására tett indítványt.

A nyilvános ülésen I.rendű vádlott védője arra tekintettel kérte a vádlott büntetésének az enyhítését mind a szabadságvesztés, mind a vagyonekbezárást illetően, hogy az általa végzett irányító és szervező tevékenység nem volt olyan mértékű, mint amilyen hangsúlyt az első fokú bíróság megállapítása szerint kapott. Ezen túl megélhetési bűnelkövető volt, aki így biztosította a családjá szűkös megélhetését. Azt hangsúlyozta, hogy a büntetés súlyosítása semmiképpen nem indokolt, ezért másodlagos fellebbezési kérelme az első fokú ítélet helybenhagyása volt.

II.rendű vádlott védője a felmentési kérelem körében megalapozatlansági okokra hivatkozott, amely abban nyilvánult meg, hogy az első fokú bíróság iratellenes megállapításokat tett, valamint nem tett eleget a külföldi büntetés végrehajtási körülményei tekintetében a jogsegélyre vonatkozó megkereséseknek. Ennek következményeként a beszámításra vonatkozó adatok pontatlanok.

Kifogásolta a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékként történő felhasználását, s továbbra is aggályosnak tartotta a magyar bíróság joghatóságának megállapítását. Álláspontja szerint a Büntető törvénykönyv 22. §-ának i/ pontja szerinti büntethetőséget kizáró ok áll fenn, minthogy a nyomozást a legfőbb ügyésznek kellett volna elrendelni, s ez az iratokból igazolható módon nem történt meg.

A megalapozatlanság kiküszöbölése esetén a vádlott vallomásának és védekezésének elfogadása akár az egész cselekmény, akár részecselemény vonatkozásában felmentéshez vezethet.

Nem osztotta a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést, mellyel szemben az enyhítő körülmények a büntetés enyhítését indokolják.

III. rendű vádlott védője elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésének szükségességére hivatkozott eljárási szabálysértésből eredő megalapozatlansági ok miatt. Megkérdőjelezte II.rendű vádlottat érintően - minthogy az ő személye köré épült a hatályon kívül helyezés utáni eljárás - a magyar bíróság eljárásának legitim voltát.

Kifogásolta III. rendű vádlott 2007. április 23-án tett vallomásának bizonyítékként történő figyelembe vételét, hiszen azt később visszavonta, amelynek elfogadható indokát is adta. Az elítélt-társaknak a mentességi joggal élése ellenére tett megállapításokat az első fokú bíróság a telefonbeszélgetésekre tekintettel, ezért azok aggályosak. Ennek az aggálynak a mértéke nagyobb 1.sz. tanú és 2.sz. tanú korábbi vallomásainak felhasználását illetően, akik nem voltak megidézhetők. Az eljárási szabálysértés folytán kieső bizonyítékok a vádlott cselekményének, ezáltal büntetőjogi felelősségének súlyát csökkentik.

Hivatkozott arra, hogy a becsléssel megállapított kábítószer hatóanyag tartalom 2004. év vonatkozásában iratellenes, ellentétes a szakértői véleménnyel.

Nem értett egyet a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékként történő felhasználása körében kifejtett állásponttal, továbbá utalt arra, hogy az angliai elítélés beszámításának elmaradása miatt a vádlott sokkal méltánytalanabb helyzetbe került.

Kifejtette, hogy a bűnszervezettel szemben maximálisan az enyhébb megítélésű bűnszövetséget lehet legfeljebb megállapítani.

Másodlagos indítványként - nem értve egyet a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezéssel - a vádlott büntetésének az enyhítésével az ítélet belső aránytalanságának kiküszöbölését terjesztette elő.

A felszólalás körében I.rendű vádlott megbánásának, s a jövőbeni jogkövető magatartásának, I.rendű vádlott annak adott hangot, hogy semmilyen bűncselekményt nem követett el Magyarországon. Mindketten a közös gyermek együttes nevelését is fontosnak tartották.

III. rendű vádlott azon túl, hogy a védője által előadottakhoz csatlakozott, ahhoz felolvasással kiegészítéseket fűzött konkrét jogszabályi hivatkozások megjelölésével. Az első fokú ítélettel kapcsolatos álláspontja akként foglalható össze, hogy véleménye szerint az eljárás olyan törvényeken és jogszabályokon alapszik, amelyek sértik Magyarország Alaptörvényében foglaltakat és az emberi jogokat, valamint egyéb nemzetközi egyezményeket. Több tényállási pontot illetően nem áll rendelkezésre semmilyen bizonyíték, illetőleg a távollevő elítélt-társak vallomása a Büntetőeljárásról szóló törvény 78. §-ának (4) bekezdése értelmében nem vehető figyelembe. Hivatkozott arra, hogy az ítélet táblázatában téves a feltüntetett hatóanyag tartalom összege, amely tévedés Nagy-Britanniában a büntetés akár 2/3-ával történő csökkentését eredményezheti, míg Magyarországon ez következmények nélkül marad.

A bizonyítási indítványai elutasítását úgyszintén sérelmezte és azt, hogy e körben a bíróság az indokolási kötelezettségét nem teljesítette. Tévesen hivatkozott arra, hogy nem jelölte meg a tanú pontos nevét és címét, holott azt eljuttatta a tárgyaláson őt képviselő védő útján.

Alkotmányjogi panaszként értékelte a joghatóság megállapítása körében írtakat, hiszen figyelembe kell venni más állam, ebben az ügyben Spanyolország jogát arra is tekintettel, hogy nem volt lefoglalt kábítószer, s ezt egyáltalán bűncselekménynek minősíti-e és büntetni rendeli-e.

Kifogásolta az angliai ítélete beszámításának elmaradását, hiszen az a cselekménye a jelen cselekménnyel egységet képez, valamint az angliai ítélet véleményeztetés céljából a Kúria számára történő megküldésének megtagadását. Ez az Alaptörvénybe ütközik, akár csak az 57. Büntető Kollégiumi vélemény és az 1/2007. Büntető jogegységi határozat alkalmazása. Alkotmányjogi panasz körébe sorolta az előzetes letartóztatás kitolását a nem jogerős ítéletben kiszabott tartamig.

Az eljárás felfüggesztését kérte a szükséges bizonyítás és alkotmányossági eljárások elvégzése céljából, illetőleg az ügy hatályon kívül helyezését és az azonnali szabadlábra helyezését.

Az ítélet tábla az első fokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Büntetőeljárásról szóló törvény 348. §-ának (1) bekezdése értelmében. A fellebbezések elintézése céljából nyilvános ülést tartott - Büntetőeljárásról szóló törvény 361-362. §-ok -, minthogy tárgyalás tartásának a szükségessége nem merült fel.

Elsőként azt kell leszögezni, hogy az első fokú bíróság a megismételt eljárásban mindenben és maradéktalanul eleget tett a hatályon kívül helyező határozatban előírtaknak. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat beszerezte, s annak is indokát adta, hogy miért utasította el az előterjesztett bizonyítási indítványokat. Az utóbbi kört illetően kifejtetteket - 162-164. oldal - osztani kellett, hiszen a bizonyítás továbbfejlesztése az indítványokkal jelzett irányba azon túl, hogy valóban sürgősségű volt, de ezen túl teljesítésének a realitását az eltelt rendkívül hosszú idő is megkérdőjelezi.

Nem bír ezért jelentőséggel III. rendű vádlottnak a nyilvános ülésen felhozott azon kifogása, hogy volt olyan tanú, akinek a szükséges adatait bejelentette.

Az általa jelzett független jogi szakértő megidézésére - nem pedig független nemzetközi jogi bizottság felállítása, ahogyan az első fokú ítélet tartalmazza - pedig a hatályos eljárási törvény nem ad lehetőséget, minthogy szakértőt akkor kell alkalmazni, ha a bizonyítandó tény megállapításához vagy megítéléséhez különleges szakértelem szükséges.

Már itt utal az ítélet arra, hogy a külföldi ítélet érvényének elismertetésével kapcsolatosan előadottak nem tettek a jelen büntető ügyben eljáró bíróság számára kötelező eljárási cselekmény elvégzését. Ez következik a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény 47. §-ának (2) bekezdésében írtakból: „Ha a magyar joghatóság alá tartozó személy cselekményét külföldi bíróság már elbírálta, és a külföldi bíróság nem a magyar hatóságok feljelentése alapján vagy a büntetőeljárás átadása folytán járt el, a büntetőeljárás megindításáról a legfőbb ügyész határoz. Ebben az esetben a külföldön végrehajtott büntetést, előzetes fogvatartást, valamint házi őrizetet a magyar bíróság által kiszabott büntetésbe be kell számítani.” Az eljárásnak nem tárgya III. rendű vádlott tekintetében az a bűncselekmény, amelynek elkövetése miatt történt Nagy-Britanniában az 54 hónapi börtön-büntetésre ítéltése. További következmény, hogy beszámításra nincs lehetőség.

Az első fokú bíróság helyesen elsőként abban a kérdésben foglalt állást, hogy II. rendű vádlottat illetően - I. rendű és III. rendű vádlottakat érintően ez fel sem merült és nem is merülhetett fel - a magyar bíróságnak van-e joghatósága, hiszen ő nem magyar állampolgár és Magyarországon soha nem járt, kivéve a kényszerintézkedések okán és annak tartama alatt, amely körülménynek a joghatóság szempontjából nincs relevanciája. Természetesen a vádiratban körülírt vád tárgyául szolgáló bűncselekményt kellett irányadónak tekinteni. Ez pedig nem más, mint a kábítószerrel visszaélés büntettének az az elkövetési magatartása, amely a forgalomba hozatallal valósult meg. A forgalomba hozatallal történő elkövetés megállapíthatóságát illetően kifejtettek, s ezzel együtt az 1/2007. Büntető jogegységi határozatra utalás mindenben helytálló, minthogy a bűncselekmény elkövetésének ez a módja olyan folyamat, amelynek egyes cselekményrészei szükségszerűen több, térben és időben is eltérő helyen valósulnak meg. A bűnszervezet folytán ezek a körülmények az elkövetők személyének körére is vonatkoznak.

A kábítószerrel visszaélés büntettéhez II. rendű vádlottnak az ítéletben megállapított módon történő kapcsolódása I. rendű vádlott közreműködése révén a forgalomba hozatallal való elkövetési magatartás egyik cselekményrésze. Ezért kellett az első fokú bíróságnak azt a helytálló megállapítást tenni, hogy a bűncselekményt belföldön elkövetettnek kell tekinteni, amely oknál fogva a magyar bíróság joghatósága nem kétséges, nem kérdőjelezhető meg.

Csupán megjegyzendő - III. rendű vádlott részéről a nyilvános ülésen előadottakra -, hogy a jogegységi határozat alkalmazása a bíróságok számára kötelező. Ez nem csak abból következik, hogy az ilyen határozatok az egységes ítélkezési gyakorlat biztosítása érdekében születnek, de ekként rendelkezik a 2011. évi CLXI. törvény a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról, amelynek 42. §-a (1) bekezdésének utolsó mondata szerint „A jogegységi határozat a bíróságokra a Magyar Közlönyben történő közzététel időpontjától

kötelező.". Tartalmazza ezt az Alaptörvény 25. cikkének (3) bekezdése, mint ahogyan korábban az Alkotmány is.

Az 57. számú Büntető Kollégiumi véleményben az fogalmazódott meg, hogy a meg nem lévő kábítószer mennyiségének megállapítása nem szakértői, hanem bizonyítási kérdés, akárcsak annak a tiszta hatóanyag tartalma. E körben a mennyiség tekintetében az első fokú bíróság - a lefoglalással érintett néhány esetet kivéve - csaknem teljesen és kizárólag a tanú-bizonyítás anyagára, valamint a titkos információgyűjtés eredményére támaszkodhatott, a hatóanyag-tartalom esetén pedig a minimum, a vádlottakra legkedvezőbb értékeket vette figyelembe. A 2004-es évet illetően III. rendű vádlott védője által felvetett kifogásnak nincs alapja. Ugyanis míg a fogyasztási adagok hatóanyag-tartalma 10 - 70 % közötti volt, addig a 100 gramm feletti (nagy tételnek számító) mennyiség esetén 25 - 90 %. Az ítéletben a terhére megállapított mennyiség pedig ebben az évben összesen 1060 gramm volt (4. tényállás).

I.rendű vádlott védője által a fogvatartásra vonatkozó adatokra nézve hivatkozottak valóban további gondolkodásra adnak okot. Az első fokú bíróság e tekintetben az iratok tartalma alapján tett megállapításokat és hozott rendelkezéseket, amelyeknek a tisztázása a másodfokú eljárás kereteit meghaladja. Mindez azonban különleges eljárás keretében - amely akár hivatalból, akár ügyészi, terhelti vagy védői indítványra indulhat - orvosolható (Büntetőeljárásról szóló törvény 555. §, Büntetőeljárásról szóló törvény 576. §).

Az első fokú bíróságnak a titkos információgyűjtés eredményének felhasználásával kapcsolatban kifejtett, s a II.rendű és III. rendű vádlottak, valamint védőik kifogására és álláspontjára figyelemmel az első fokú bíróságnak az ítélet 64. oldalától 71. oldaláig terjedő indokaira kell nyomatékosan utalni, amelynek minden egyes szavával egyetért az ítéletábra. Az első fokú bíróság a büntető eljárás megindulásától történeti áttekintéssel, az eltérő szabályozás jogszabályi hátterének a megjelölésével adott számot erről a jogintézményről, az értelmezés körébe tartozó kérdésekről annak az elrendelés kori, valamint a felhasználás kori időpontokat tekintve. Figyelemmel volt arra, hogy a nyomozást a nyomozó hatóság 2005. április 15. napján rendelte el, melyet követően - minthogy titkos adatszerzésre nem került sor - a rögzített telefonbeszélgetések nem voltak törvényesen beszerzett bizonyítási eszközként figyelembe vehetők és értékelhetők. Ellenben a nyomozás elrendelését megelőzően beszerzett telefonbeszélgetések törvényesen beszerzett bizonyítékok, nem volt akadálya a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékként történő felhasználásának figyelemmel a Büntetőeljárásról szóló törvény 76. §-ának (2) bekezdésére, valamint a Büntetőeljárásról szóló törvény 78. §-ának (1) - (3) bekezdéseire is.

Kifogás érte III. rendű vádlott 2007. április 23-án tett beismerő vallomásának értékelését is. E körben az első fokú bíróság teljeskörűen megindokolta, hogy azt miért nem vetette el, s mely okok folytán tekintette olyan bizonyítéknak, amely a tényállás megállapításának alapjául szolgálhatott és szolgált is - 62-64. oldal -. Olyan meggyőző érvek nem hangzottak el, amelyek erről az eljárási cselekményről készült közokirat tartalmát - a vádlott vallomásának - aggályossá vagy kétségesse tenné, ezáltal annak a bizonyító erejét megingatná.

A tanúbizonyítás körében megidézett tanúk közül a jogerősen elítélt (volt VI. rendű vádlott) és (volt VII. rendű vádlott, aki már az első fokú ítélet kihirdetésekor sem volt jelen, azóta ismeretlen helyen tartózkodik, elfogató parancs van ellene kiadva) kihallgatására a megismételt eljárásban nem kerülhetett sor. E két személy felkutatására tett intézkedések nem jártak eredménnyel. Az első fokú bíróság a Büntetőeljárásról szóló törvény 296. §-a (1) bekezdésének a/ pontjában foglaltaknak megfelelően eljárva felolvasással a tárgyalás anyagává tette a korábbi eljárásban tett vallomásaikat. Ennek nem volt eljárásjogi akadálya e törvényhely (4) bekezdésének, valamint a Büntetőeljárásról szóló törvény 82. §-a (1) bekezdésének rendelkezéseire, azok összevetésének eredményére figyelemmel. Az e kérdéskört érintő szabályozás első lépése szerint a tanúnak a korábbi eljárási szakaszban tett vallomása felolvasásának feltétele, hogy a tárgyaláson nem hallgatható ki (Büntetőeljárásról szóló törvény 296. § (1) bekezdés a/ pont). A hozzájáruló nyilatkozatot - e törvényhely (4) bekezdése - pedig a kihallgatást megelőzően szükséges megtenni, tehát akkor, ha a tanúként idézett megjelent. A jelen ügyben a tanúként megidézett személyek kihallgatásának akadályát jelentette az ismeretlenné vált tartózkodási helyük.

Az első fokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot a mérlegelési körébe vonta, azokat egyenként és egymással is összevetve értékelte. Ekként tett a vádlottaknak az eljárás különböző szakaszaiban és különböző időpontokban tett vallomásait illetően is, melyeknek a további bizonyítékok tükrében történő elemzését követően alakította ki álláspontját azok értékelésével és mérlegelésével kapcsolatban.

Az értékelő tevékenység azon túl, hogy követte a tényállásban megállapítottakat, külön foglalkozott azokkal a telefonbeszélgetésekkel, amelyek csoportosítva az elkövetett bűncselekmény jellemzőihez kapcsolódnak, így az anyagi forrás, a kapcsolattartás, kábítószerfutárok keresése, szervezése, „kulisszatitkok”, az útra vonatkozó utasítások, intelmek, ki mennyit bír „enni”, a csempészés módjai, az ügymenet, ellenőrzés, az útért járó pénz összege, lebukás esetén a következmény, újabb úti célok.

A telefonbeszélgetések elemzésének és értékelésének másik csoportját azok jelentették, amelyek az egyes tényállási pontokban megállapított bűncselekményekhez konkrétan kapcsolódnak. Az e tevékenységgel összefüggő indokolási kötelezettségét az első fokú bíróság magas színvonalon, példaértékűen teljesítette, a részletesen kifejtett indokok meggyőzőek, megfelelnek a logika szabályainak, amely különös tekintettel érvényes a telefonbeszélgetések anyagára. A titkos információgyűjtés eredményének felhasználása körében teljes mértékben világos, követhető, hogy az egyes beszélgetések tartalma miért bír bizonyító erővel.

Az ítélet tábla a felülbírálat során nem észlelt eljárási szabálysértést az első fokú bíróság részéről, amely az ítélet ismételt hatályon kívül helyezését tenné szükségessé, de olyan megalapozatlansági okot sem, ami szintén hatályon kívül helyezést indokolna.

Az első fokú bíróság által megállapított tényállás csaknem mindenben és teljes egészében megalapozott, azonban az iratok tartalma és az első fokú bíróság által elfogadott bizonyítékokra tekintettel a feltehetően elírás, illetőleg helytelen számítás miatt szükséges

csekély helyesbítés, illetőleg pontosítás (Büntetőeljárásról szóló törvény 351. § bekezdés c/ pont, Büntetőeljárásról szóló törvény 352. § (1) bekezdés a/ pont):

13. oldal második bekezdés: 2001. évben ismerkedett meg III. rendű vádlott I.rendű vádlottal (ez áll összhangban az 1/A/a/ pontban írtakkal - 16. oldal -).

37. oldal 10. tényállás: 2001. évtől kezdődően csempészett több alkalommal kokaint I.rendű vádlott (ez felel meg a 11. oldal utolsó előtti bekezdésében megállapítottaknak).

40. oldal táblázatában I.rendű és I.rendű vádlottak terhére megállapított bűncselekmény esetén a hatóanyag tartalom összege 10.752,77 gramm, mely a jelentős mennyiség alsó határának 269-szerese, III. rendű vádlottnál 7.995,05 gramm, mely a jelentős mennyiség alsó határának 200-szorosa.

Az előbbieken jelzett helyesbítésekkel és pontosításokkal teljeskörűen megalapozottá váló tényállás a Büntetőeljárásról szóló törvény 352. §-ának (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban irányadó.

A tényállás alapján a vádlottak bűnösségére levont következtetés okszerű, a cselekmények jogi minősítése helyes és törvényes. Az e körben kifejtett teljeskörű és részletes jogi okfejtést mindenben osztani kellett, nincs szükség annak sem a helyesbítésére, sem a kiegészítésére.

A bűnszervezet megállapítása sem lehet kétséges és vitás, hiszen a vádlottak által megvalósított elkövetői magatartás mindenben megfelel e fokozott társadalomra veszélyességet magában hordozó társas bűnelkövetés törvényi kritériumainak (Büntető törvénykönyv 137. § 8. pont), valamint az irányadóul szolgáló 4/2005. számú Büntető jogegységi határozatban írtaknak. Mindhárom vádlott tisztában volt azzal, hogy cselekményük nem elszigetelt, önálló, hanem bűnszervezethez kapcsolódik.

A büntetések kiszabása körében feltárt alanyi és tárgyi bűnösségi körülmények között mindössze III. rendű vádlottat érintően volt tévedés tettenérhető. E vádlott fiatal felnőtt életkora nyomatékos enyhítő körülmény, mellyel együtt a büntetlen előélet már nem értékelhető ugyancsak enyhítőként, amelynek felhívása ezért mellőzendő.

Az ítélet tábla a büntetések súlyosítása irányába mutató ügyészi fellebbezést csupán II.rendű vádlott tekintetében találta alaposnak, mert úgy ítélte meg, hogy az ő büntetése a vádlott-társaiéhoz viszonyítva a belső arányosság csorbulását eredményezte. Nem tekinthető súlyosabbnak I.rendű vádlott magatartása - aki részbeni beismerő vallomást tett -, hiszen ő már a II.rendű vádlott által folytatott, kokain csempészet körébe tartozó tevékenységébe kapcsolódott be, aki több kontinensen lévő büntőrsaival is kapcsolatot tartott (első fokú ítélet 13. oldalától kezdődő megállapítások). Ő volt az, aki a spanyolországi elítélése idején a börtönben sem hagyott fel a szervező, irányító magatartással, amiből arra kell következtetni, hogy a büntetőjogi felelősségre vonása nem járt hatékony eredménnyel. A vádlottak büntetései közötti egyensúly és arányosság helyreállításának módja, továbbá a büntetési célok II.rendű vádlott büntetésének súlyosítását tették szükségessé, ezért a fegyház-büntetését a másodfokú bíróság 9 év 6 hónapra súlyosította - ez megegyezik I.rendű vádlott főbüntetésének mértékével -, a kiutasítás tartamát pedig a törvényi maximumra, 10 évre felemelte. Az első fokú bíróság

indokai szolgáltak ehhez alapul, különösen az, hogy e vádlott eddig sem tartózkodott soha Magyarországon. Az országban léte nem vitásan jelentősen veszélyezteti a közbiztonságot, ennek folytán nem csupán viszonylag hosszabb tartamú, de maximális tartamú kiutasítás teljesíti a célt.

A vagyonelkobzás alkalmazása körében írtak úgyszintén helytállóak, méltányosság figyelembe vételére nincs lehetőség. Iránymutatásul helyesen az 1/2008. Büntető jogegységi határozat szolgált (156. oldal utolsó bekezdése).

Az ítéletábra a vádlottak és a védők fellebbezési kérelmében foglaltakat, sem azok irányára tekintetében előadottakat nem osztotta az eddig kifejtettek folytán, minthogy egyetért az első fokú bíróság indokaival. A rendkívüli időmúlás nem hathatott a büntetések enyhítése felé, a bűncselekmény valós tárgyi súlya, ebből következően a vádlottak személyiségében rejlő társalomra veszélyesség mértéke, a bűnösségi körülmények olyan büntetések kiszabását indokolták, amelyek nem csak az érintett vádlottakkal szemben váltanak ki visszatartó hatást, de ez érvényesüljön általánosságban is. Az első fokú bíróság által kiszabott büntetések, illetőleg II.rendű vádlott súlyosított büntetése maradéktalanul megfelel ezeknek a követelményeknek, nem volt indoka egyik vádlott esetében sem a büntetés enyhítésének.

A bizonyítékok értékelésének és mérlegelésének támadása egyébként nem járhat eredményes fellebbezéssel felmentés irányába a megalapozott tényállás miatt.

III. rendű vádlott Alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésére vonatkozó indítványa nem indokolta külön alakszerű határozat meghozatalát, hiszen az ítéletábrának ez okból nem kellett felfüggeszteni az eljárást, minthogy alkotmányellenességet - alaptörvényellenességet - az ügy elbírálása során alkalmazandó jogszabályok között nem észlelt (Büntetőeljárásról szóló törvény 266. § (1) bekezdés a/ pont).

Az ítéletábra az előzőekben írtaknak megfelelően az első fokon eljáró törvényszék ítéletét II.rendű vádlott büntetésének súlyosításával részben megváltoztatta a Büntetőeljárásról szóló törvény 372. §-ának (1) bekezdése alapján, az ekként nem érintett részében pedig a Büntetőeljárásról szóló törvény 371. §-ának (1) bekezdése értelmében - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A vádlottak előzetes letartóztatásának további beszámítása is a Büntető törvénykönyv 99. §-ának (1) és (2) bekezdésén alapul.

Az ítéletábra a Büntetőeljárásról szóló törvény 381. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, s a Büntetőeljárásról szóló törvény 403. §-a (5) bekezdésének rendelkezése folytán határozott akként, hogy azt az állam viseli. A vádlottak a megismételt eljárás miatt felmerült bűnügyi költség viselésére nem kötelezhetők.

Debrecen, 2012. évi július hó 11. napján

Dr. Ficsór Gabriella saját kezűleg a tanács elnöke, Dr. Elek Margit saját kezűleg a tanács tagja, előadó, Dr. Diószegi Attila saját kezűleg a tanács tagja

Záradék:

A Miskolci Törvényszék 6.B. 1589/2010/93. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal mindhárom vádlottal szemben jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2012. évi július hó 11. napján

. Ficsór Gabriella saját kezűleg  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

- kiadó -